

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 12ης Δεκεμβρίου 1996

Υπόθεση T-132/95

Peter Gammeltoft
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Έκτακτοι υπάλληλοι - Πρώην εμπειρογνώμονας εθνικής διοικήσεως σε απόσπαση - Πρώην επικουρικός υπάλληλος - Αποζημίωση εγκαταστάσεως - Απόδοση των εξόδων μετακομίσεως»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα . . . . . II - 1633

Αντικείμενο: Προσφυγή με αίτημα, μεταξύ άλλων, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, περί αρνήσεως καταβολής στον προσφεύγοντα της αποζημίωσης εγκαταστάσεως και αποδόσεως των εξόδων μετακομίσεως.

Αποτέλεσμα: Ακύρωση όσον αφορά την αποζημίωση εγκαταστάσεως και την απόδοση των εξόδων μετακομίσεως. Απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

Επιτομή της αποφάσεως

Ο προσφεύγων, πρώην υπάλληλος του δανικού Υπουργείου Περιβάλλοντος τεθείς στη διάθεση της Επιτροπής στις Βρυξέλλες ως αποσπασμένος εθνικός εμπειρογνώμονας, διορίστηκε επικουρικός υπάλληλος της Επιτροπής και στη συνέχεια κατέστη έκτακτος υπάλληλος.

Κατά τη διάρκεια της αποσπάσεώς του, ο προσφεύγων εξακολουθεί να αμείβεται από τον εργοδότη του στη Δανία. Σύμφωνα με το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί των αποσπασμένων εθνικών εμπειρογνομόνων, ο προσφεύγων υποχρεούται να διαμένει στον τόπο υπηρεσίας του ή σε τόση απόσταση από τον τόπο αυτόν ώστε να μην παρεμποδίζεται στην άσκηση των καθηκόντων του.

Κατά τη διάρκεια της αποσπάσεως, ο προσφεύγων διαμένει στις Βρυξέλλες. Είναι συγκύριος με τη σύζυγό του διαμερίσματος στην Κοπεγχάγη όπου κατοικούσαν με τον υιό τους πριν από την απόσπαση. Κατά το πρώτο χρονικό διάστημα της αποσπάσεως, η σύζυγος του προσφεύγοντος παραμένει με τον υιό του στην Κοπεγχάγη. Ακολουθούν τον προσφεύγοντα στις Βρυξέλλες πριν από τον διορισμό του ως επικουρικού υπαλλήλου.

Η Επιτροπή καθορίζει ως τόπο προσλήψεως του προσφεύγοντος - τότε επικουρικού υπαλλήλου - τις Βρυξέλλες και ως τόπο καταγωγής του το Frederiksberg (Δανία). Η Επιτροπή αρνείται να καταβάλει στον προσφεύγοντα την αποζημίωση εγκαταστάσεως, να του αποδώσει τα έξοδα ταξιδιού, να του αποδώσει τα έξοδα μετακομίσεως και να του καταβάλει τις ημερησίες αποζημιώσεως. Αντιθέτως, του καταβάλλει το επίδομα αποδημίας.

Στις 8 Σεπτεμβρίου 1994 ο προσφεύγων, ο οποίος είχε καταστεί επικουρικός υπάλληλος, απευθύνει στην Επιτροπή έγγραφο με το οποίο ισχυρίζεται ότι δικαιούται της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως και της αποδόσεως των εξόδων μετακομίσεως.

Στις 15 Σεπτεμβρίου 1994 η Επιτροπή απευθύνει έγγραφο στον προσφεύγοντα με το οποίο τον πληροφορεί ότι δεν είναι δυνατόν να δεχθεί το αίτημά του.

Στις 18 Νοεμβρίου 1994, ο προσφεύγων υποβάλλει διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής.

Η Επιτροπή απορρίπτει την εν λόγω διοικητική ένσταση.

Επί του παραδεκτού

Καθόσον η προσφυγή έχει ως αίτημα την ακύρωση αποφάσεως της Επιτροπής περί αρνήσεως καταβολής στον προσφεύγοντα των ημερησίων αποζημιώσεων ή αποδόσεως των εξόδων ταξιδιού, είναι απαράδεκτη διότι το αντικείμενό της δεν αντιστοιχεί στο αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως.

Παραπομπή: ΠΕΚ, 13 Ιουλίου 1995, T-545/93, Kschwendt, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-565, σκέψεις 28 έως 31

Επί της ουσίας

Επί της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως

Το άρθρο 5, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: παράρτημα VII και ΚΥΚ) ορίζει ότι, προκειμένου ο υπάλληλος να δικαιούται αποζημιώσεως εγκαταστάσεως, πρέπει να πληροί τη μία από τις ακόλουθες δύο εναλλακτικές προϋποθέσεις, ήτοι, είτε να πληροί τους όρους για τη χορήγηση του επιδόματος αποδημίας, είτε να αποδεικνύει ότι υποχρεώθηκε να αλλάξει διαμονή για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του ΚΥΚ (σκέψη 50).

Ο προσφεύγων δικαιούται επιδόματος αποδημίας, το οποίο του χορηγήθηκε με απόφαση της Επιτροπής καταστάσα απρόσβλητη. Συνεπώς, δικαιούται αποζημιώσεως εγκαταστάσεως (σκέψεις 52 και 53).

Για να έχει το δικαίωμα αυτό, ο υπάλληλος δεν οφείλει να αποδείξει επιπλέον ότι υποχρεώθηκε να αλλάξει διαμονή (σκέψη 53).

Ο ενδιαφερόμενος δεν οφείλει επίσης να αποδείξει την ύπαρξη πραγματικών εξόδων (σκέψη 54).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 9 Νοεμβρίου 1978, 140/77, Verhaaf κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 635· προτάσεις του Sir Gordon Slynn στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του ΔΕΚ, 18 Μαρτίου 1982, 90/81, Burg κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1982, σ. 983, 995· ΠΕΚ, 30 Ιανουαρίου 1990, T-42/89, Yorck von Wartenburg κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-31, σκέψεις 21 έως 23

Από το άρθρο 24 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΛΠ) προκύπτει ότι η κατάσταση του εκτάκτου υπαλλήλου που έχει προσληφθεί για ορισμένο χρόνο τριών ετών και δικαιούται επιδόματος στέγης εξομοιώνεται προς την κατάσταση του μονιμοποιηθέντος υπαλλήλου ο οποίος δικαιούται της αποζημίωσης εγκαταστάσεως που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII. Έτσι, ο κοινοτικός νομοθέτης θεώρησε ότι ο εν λόγω έκτακτος υπάλληλος θα υποστεί ορισμένα πρόσθετα έξοδα, ιδίως όσον αφορά τη διαμόρφωση κατοικίας κατάλληλης για παραμονή τριών τουλάχιστον ετών, έξοδα παρόμοια προς αυτά που υφίσταται ο μονιμοποιηθείς υπάλληλος ο οποίος υποχρεούται να έχει σταθερή διαμονή στον τόπο υπηρεσίας του (σκέψη 55).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 12 Δεκεμβρίου 1996, T-33/95, Lozano Palacios κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-1535, σκέψη 63

Η κατάσταση του προσφεύγοντος ανταποκρίνεται στον σκοπό του άρθρου 24 του ΚΛΠ, ιδίως λόγω του ότι αυτός, κατά την πρόσληψή του ως εκτάκτου υπαλλήλου, έπρεπε να έχει σταθερή διαμονή, προκειμένου να είναι σε θέση να διαμένει στον τόπο υπηρεσίας του για χρονικό διάστημα τριών ετών, ενώ προηγουμένως βρισκόταν σε κατάσταση αβεβαιότητας και χρειαζόταν να έχει μόνο προσωρινή διαμονή (σκέψη 56).

Τέλος, το άρθρο 5, παράγραφος 3, του παραρτήματος VII απαιτεί μόνον να αποδεικνύεται ότι ο υπάλληλος και, ενδεχομένως, η οικογένειά του, έχουν εγκατασταθεί στον τόπο υπηρεσίας του, δηλαδή ότι διαμένουν εκεί (σκέψη 57).

Η απόφαση της Επιτροπής ακυρώνεται καθόσον αρνείται τη χορήγηση στον προσφεύγοντα της αποζημίωσης εγκαταστάσεως του άρθρου 5, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VII (σκέψη 59).

Επί της αποδόσεως των εξόδων μετακομίσεως

Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII έχει ως σκοπό να παράσχει στον υπάλληλο τη δυνατότητα να αντιαπεξέλθει στα έξοδα της μετακομίσεως από την παλαιά του κατοικία στον τόπο υπηρεσίας του. Η διάταξη αυτή προβλέπει μόνον την απόδοση των πράγματι καταβληθέντων εξόδων, κατόπιν προηγουμένως εγκριθείσας προσφοράς (σκέψη 62).

Προκειμένου να κριθεί αν ο προσφεύγων υποχρεώθηκε να αλλάξει κατοικία για να συμμορφωθεί προς το άρθρο 20 του ΚΥΚ, πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογία η ερμηνεία την οποία υιοθέτησε το Δικαστήριο στη σκέψη 21 της αποφάσεως Κοινοβούλιο κατά Vienne όσον αφορά την έννοια της εκφράσεως «είναι υποχρεωμένος να αλλάξει τόπο διαμονής», ως προς την καταβολή των ημερησίων αποζημιώσεων του άρθρου 10 του παραρτήματος VII (σκέψη 63).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 11 Αυγούστου 1995, C-43/94 P, Κοινοβούλιο κατά Vienne, Συλλογή 1995, σ. I-2441, σκέψη 21

Επομένως, ως κατοικία, για την εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII, πρέπει να θεωρείται ο τόπος στον οποίο ο ενδιαφερόμενος διατηρεί το κέντρο των συμφερόντων του. Προκειμένου αυτός να δικαιούται της αποδόσεως των εξόδων μετακομίσεως, αρκεί να αποδείξει ότι δεν μπορεί να συνεχίσει να κατοικεί στον παλαιό τόπο κατοικίας του και ότι χρειάστηκε να μετακομίσει προκειμένου να έχει ως νέα κατοικία του τον τόπο υπηρεσίας του (σκέψη 64).

Ο προσφεύγων, μέχρι την πρόσληψή του ως εκτάκτου υπαλλήλου, διατήρησε την παλαιά κατοικία του στην Κοπεγχάγη, όπου εξακολουθούσε να έχει σχέση εργασίας με τον εργοδότη του και διατηρούσε οικογενειακούς και κοινωνικούς δεσμούς (σκέψεις 65 και 66).

Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι ως «τόπος παλαιάς κατοικίας», για την εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII, πρέπει να θεωρηθεί η Κοπεγχάγη (σκέψη 68).

Παραπομπή: Κοινοβούλιο κατά Vienne, προπαρατεθείσα, σκέψη 21

Συνεπώς, ο προσφεύγων υποχρεώθηκε να αλλάξει κατοικία, υπό την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII, και, ως εκ τούτου, δικαιούται της αποδόσεως των εξόδων μετακομίσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή (σκέψη 69).

Υπό τις περιστάσεις αυτές, προκειμένου ο ενδιαφερόμενος να δικαιούται της αποδόσεως των εξόδων μετακομίσεως, πρέπει να αποδείξει τα εξής: α) ότι η διαμονή του στον τόπο υπηρεσίας του ήταν προσωρινή, υπό την έννοια ότι τη διατηρούσε μόνο για να ασκεί τα καθήκοντά του στο πλαίσιο της αποσπάσεώς του, κατ' εντολήν του εργοδότη του στη χώρα καταγωγής του, για ορισμένο χρονικό διάστημα, και, στη συνέχεια, μόνο για να ασκεί τα καθήκοντά του στο πλαίσιο της συμβάσεώς του ως επικουρικού υπαλλήλου, για σύντομο χρονικό διάστημα και πάντοτε με την άδεια του εργοδότη του στη χώρα καταγωγής του, β) ότι διατήρησε την παλαιά κατοικία του στον τόπο όπου βρίσκεται το κέντρο των συμφερόντων του στη χώρα καταγωγής του και γ) ότι, λόγω του διορισμού του, δεν μπορεί πλέον να κατοικεί στον παλαιό αυτό τόπο κατοικίας του (σκέψη 72).

Η απόφαση της Επιτροπής ακυρώνεται καθόσον αρνείται την απόδοση στον προσφεύγοντα των εξόδων μετακομίσεως (σκέψη 74).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη κατά το αίτημά της περί καταβολής των ημερησίων αποζημιώσεων και αποδόσεως των εξόδων ταξιδιού.

Η απόφαση της Επιτροπής της 15ης Σεπτεμβρίου 1994 ακυρώνεται, καθόσον αρνείται την καταβολή στον προσφεύγοντα της αποζημιώσεως εγκαταστάσεως που προβλέπει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και την απόδοση των εξόδων μετακομίσεως που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 1, του παραρτήματος αυτού.